

Η εορτή του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)



Η εορτή του αγίου ενδόξου αποστόλου Ιακώβου του Αδελφοθέου, ο οποίος ήταν πρώτος επίσκοπος της Εκκλησίας Ιεροσολύμων, τιμήθηκε χθες από το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων.

Για την μνήμη αυτού τελέσθηκε στον ομώνυμο Καθεδρικό Ναό **Εσπερινός** στον οποίο προεξήρξε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, καθώς και **Θεία Λειτουργία** της οποίας προεξήρξε και πάλι ο Μακαριώτατος.

Συλλειτουργήσαν οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Ναζαρέτ κ. Κυριάκος, Βολοκολάμσκ κ. Αντώνιος του Πατριαρχείου Μόσχας, Καπιτωλιάδος κ. Ησύχιος, και οι Σεβασμιώτατοι Αρχιεπίσκοποι Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος, Σεβαστείας κ.

Θεοδόσιος, ο Γέροντας Καμαράσης Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, οι εφημέριοι του Ναού, Πρεσβύτεροι π. Χαράλαμπος Μπαντούρ, π. Γεώργιος Μπαράμκης και ιερείς άλλων Ορθοδόξων Εκκλησιών.

Έψαλε ο Ιεροδιάκονος π. Συμεών, και βοήθησαν οι μαθητές της Πατριαρχικής Σχολής Σιών δεξιά ελληνιστί και η χορωδία του Ναού υπό τον κ. Ριμόν Κάμαρ αριστερά αραβιστί.

Συμμετείχαν ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας στα Ιεροσόλυμα κ. Ευάγγελος Βλιώρας και πολλοί πιστοί της ενορίας του αγίου Ιακώβου και προσκυνητές από την Ελλάδα, τη Ρωσία και τη Ρουμανία.

Παρακάτω το δελτίο Τύπου του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων:

Κατά την εορτή αυτήν η Εκκλησία Ιεροσολύμων αναμνησκει ότι ο άγιος Ιάκωβος κατεστάθη υπ' αυτού του Κυρίου επίσκοπος αυτής, ότι ούτος διηύθυνε την Α' Αποστολικήν Σύνοδον των Ιεροσολύμων, το έτος 49 μ.Χ., ότι ήνοιξε τας πύλας της Εκκλησίας προς τα έθνη και ότι άφησεν ως παρακαταθήκην εις την Εκκλησίαν την εις Καινήν Διαθήκην Καθολικήν επιστολήν αυτού και το μαρτύριον αυτού, καθ' ο, τι ωμολόγησε τον Ιησούν ως Χριστόν και διά τούτο εκρημνίσθη υπό των αρχόντων των Ιουδαίων από του πτερυγίου του Ναού το έτος 62 μ.Χ.

Το κήρυγμα του Πατριάρχη Ιεροσολύμων:

«Έν τῇ πυρίνῃ αἴγλῃ τοῦ θεοῦ Πνεύματος φωτισθεῖς, τῆς εὐσεβείας ὥφθης θεῖος ζηλωτής, Ἀδελφόθεε Ἰάκωβε· ὅθεν καί στολήν σε νομικῆς ἱερωσύνης, ὡς Ἀαρών τό πάλαι τιμιωτέραν ἐνέδυσεν ὁ δι' οἶκτον εἰς ἀδελφότητα δεξάμενος. Αὐτόν ἰκέτευε, Ἀποστόλων ἔνδοξε, τοῦ σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς, τά πλήθη τῶν εὐσεβούντων, ἵνα χαρμονικῶς καί εὐχαριστιακῶς τελέσωμεν τήν ἱεράν μνήμην τοῦ Θεαδέλφου καί μαθητοῦ τοῦ Κυρίου, Ἰακώβου τοῦ δικαίου, τοῦ γενομένου πρώτου ἱεράρχου τῆς Ἁγίας τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας.

Ὦντως ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἀνεδείχθη τῇ φωτιστικῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ζηλωτῆς τῆς εὐσεβείας, τούτέστιν πιστός μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ καί κῆρυξ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, τοῦ μυστηρίου τῆς ὑπὸ τῶν προφητῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, προκαταγγεληθείσης ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Τοῦτο καταδεικνύει περίτρανα ἡ Καθολικὴ αὐτοῦ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνεν ἐξ Ἱεροσολύμων πρὸς τὰς δώδεκα φυλάς τὰς ἐν τῇ διασπορᾷ, δηλονότι πρὸς τοὺς ἀνά τὰ ἔθνη εὐρισκομένους ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανούς, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μαρτυρίαν γράφων: «Ἰάκωβος Θεοῦ καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος, ταῖς δώδεκα φυλαῖς ταῖς ἐν τῇ διασπορᾷ χαίρειν», (Ἰακ. 1,1).

Σκοπὸν δέ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου ἀποτελεῖ ἡ παραμυθία τῶν πασχόντων ἐκ ποικίλων δοκιμασιῶν καὶ ὁ ἔλεγχος τῶν παρεισδυσασῶν καταχρήσεων, ἡ ἐπανόρθωσις ἐκ τῶν παρεκτροπῶν καὶ ἡ «ὑποτύπωσις τῶν ὑγιαίνοντων λόγων», (Β΄ Τιμ. 1,13) τοῦ Χριστιανικοῦ κηρύγματος καὶ τῆς σωζούσης ἀληθινῆς πίστεως, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἄνωθεν σοφίαν. «Ἡ δέ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστίν, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, εὐπειθὴς, μεστή ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καὶ ἀνυπόκριτος», (Ἰακ. 3,17). [Καὶ ἀναλυτικώτερον, ἡ σοφία δέ πού δίδεται ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τόν Θεόν, πρῶτον μὲν εἶναι καθαρὰ ἀπὸ κάθε μολυσμένον ἐλατήριον, ἔπειτα δέ εἶναι εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς καὶ συμπαθὴς εἰς τὴν ἄγνοιαν καὶ ἀτέλειαν τῶν ἄλλων, πρόθυμος εἰς τὸ νά ὑπακούῃ καὶ ἐλευθέρα ἀπὸ πείσματα, γεμάτη ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν καὶ ἀπὸ ἀγαθὰ ἔργα, ἐλεύθερα ἀπὸ τοὺς δισταγμούς τῆς ἀμφιβολίας καὶ ξένη πρὸς τὴν ὑποκρισίαν].

Κατὰ τόν ἐρμηνευτὴν Οἰκουμένιον, «ἡ ἄνωθεν ἀγνή σοφία», (Πρβλ. Ἰακ. 3,17) εἶναι καθαρὰ καὶ ἀρρύπαρος, μηδενὸς τῶν σαρκικῶν ἀντεχομένη», ἐπ' οὐδενί ἀνεχομένη τὸ φρόνημα τῆς σαρκός, διότι τελεῖ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ τοῦ ὁποίου καθίσταται καθαρὰ ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἐπικαλεῖται τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς λέγων: «Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσευχέσθω· εὐθυμεῖ τις; ψαλλέτω... πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη» (Πρβλ. Ἰακ. 5,13).

Εἰς ἐπιβεβαίωσιν τούτου ἀναφέρει τὸ παράδειγμα τοῦ προφήτου Ἡλίου λέγων: «Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι, καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καὶ μῆνας ἑξ· καὶ πάλιν προσηύξατο, καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετόν ἔδωκε καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς», (Ἰακ. 5, 17-18).

Εἰς τόν βασιλέα Σολομῶντα λέγει Κύριος: «ἤκουσα τῆς φωνῆς τῆς προσευχῆς σου καὶ τῆς δεήσεώς σου, ἥς ἐδεήθης ἐνώπιόν μου· πεποίηκά σοι κατὰ πᾶσαν τὴν

προσευχὴν σου, ἡγίακα τὸν οἶκον τοῦτον, ὃν ὠκοδόμησας τοῦ θέσθαι τὸ ὄνομά μου ἐκεῖ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ἔσονται οἱ ὀφθαλμοί μου ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία μου πάσας τὰς ἡμέρας», (Γ' Βασιλ. 9,3).

«ἐν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωρίζεσθω πρὸς τὸν Θεόν», (Φιλιπ. 4,6), παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος. Αὐτός δέ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὑποδείξας καὶ τὸν τρόπον τῆς προσευχῆς λέγει: «πάντα ὅσα ἐάν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψεσθε», (Ματθ. 21,22).

Αὐτός δέ οὗτος ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς δικαιοσύνης ἐκαλεῖτο «ὁ Δίκαιος», εἶχε ἀπεσκληρυμμένα «τά γόνατα αὐτοῦ δίκην καμήλου», διότι ἀδιαλείπτως προσήυχeto γονυπετῆς «προσκυνῶν τῷ Θεῷ καὶ αἰτούμενος ἄφεσιν τῷ λαῷ».

Μεστός ὢν δικαιοσύνης καὶ ἀγαθωσύνης, ὁ κατὰ σάρκα συγγενὴς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο πρῶτος ἐπίσκοπος ἐν Ἱεροσολύμοις παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καὶ πρῶτος τὴν θείαν Λειτουργίαν ἔγραψε. Κατὰ δέ τὴν Σύνοδον τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πρεσβυτέρων εἰς Ἱερουσαλήμ (Πράξ. 15,6) ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἀναγνωρίζεται ὡς κατέχων ἡγετικὴν θέσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τὴν ἱερατικὴν αὐτοῦ διακονίαν καὶ τὸ ἐξέχον Ἀποστολικόν αὐτοῦ ἀξίωμα ἐπεσφράγισε μέ τὸ μαρτυρικόν αἷμα τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅτε τοῦ ἐζητήθη κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα, ἐνώπιον τοῦ λαοῦ νὰ δώσῃ τὴν μαρτυρίαν του περὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὡμολόγησεν ὅτι οὗτος ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ καθήμενος εἰς τὰ δεξιὰ τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν του, ὁ θεῖος Παῦλος καλεῖ τὸν δίκαιον Ἰάκωβον «στῦλον» τῆς Ἐκκλησίας, (Γαλ. 2,9). Καὶ τοῦτο ἔνεκεν τοῦ ἡγετικοῦ κύρους τοῦ Ἰακώβου καὶ τῆς πνευματικῆς αὐθεντίας τῆς ἐρμηνείας τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ὠργανώθη ἡ ἐκκλησιαστικὴ Χριστιανικὴ Κοινότης ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ καὶ δὴ ἐν Ἱεροσολύμοις. Ἀξιοσημείωτον ἐν προκειμένῳ ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὀνομάζει ἑαυτὸν δοῦλον Χριστοῦ: «ὁ γάρ ἐν Κυρίῳ κληθεὶς δοῦλος ἀπελεύθερος Κυρίου ἐστίν· ὁμοίως καὶ ὁ ἐλεύθερος κληθεὶς δοῦλός ἐστι Χριστοῦ», (Α' Κορ. 7,22).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν τοῦ Ἰακώβου ὀνομασίαν «δοῦλος Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐνσαρκώνει καὶ μαρτυρεῖ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ Χριστιανικὴ Κοινότης, τὰ πιστὰ καὶ συνειδητά, δηλονότι μέλη τοῦ ζῶντος σώματος τῆς τοπικῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερίαν ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς (Ρωμ. 8,21) καταγγέλλει σήμερον καὶ ἡ ἐόρτιος μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καὶ πρώτου ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων.

Διό καί ἡμεῖς μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν: «Τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, Ἀδελφός χρηματίσας καί διάδοχος, καί ἐν Ἀποστόλοις ἐπίσημος, τόν ὑπέρ αὐτοῦ θάνατον ἡγάπησας, καί τό μαρτύριον οὐκ ἐπησχύνθης, Ἰάκωβε ἔνδοξε· Αὐτόν ἰκέτευε ἀδιαλείπτως, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν», Ἀμήν. Ἔτη πολλά».

Ἦκολούθησεν ἡ ἄνοδος πρὸς τὰ δώματα τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, ἔνθα ἀνέμενον οἱ Ἀρχιερεῖς καί ἐσυνώδευσαν τόν Μακαριώτατον εἰς τό Πατριαρχεῖον, διερχόμενοι διὰ τῆς Πύλης τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου, λαμβάνοντες τὰ ἀρτίδια εὐλογίας τοῦ ἀρτοποιείου τοῦ Πατριαρχείου παρά τῆς ἀρτοποιοῦ Γεροντίσης Σεραφείμας.

Εἰς τό Πατριαρχεῖον ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Τόν νόμον τόν τῆς ζωῆς, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ τέθεικας, ζωοποιῶ Πνεύματι, σύ νομοθετῶν καί φθεγγόμενος, Ἰάκωβε πάνσοφε», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί Προσκυνηταί,

Σήμερον ἡ ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ἐορτάζει τήν ἱεράν μνήμην τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος καί Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ γενομένου πρώτου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων καί χειροτονηθέντος παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὁ ὑμνωδός: «ὁ τοῦ Πατρός μονογενῆς Θεός Λόγος, ἐπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν Ἰάκωβε θεσπέσιε, πρῶτον σέ ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων ποιμένα καί διδάσκαλον καί πιστόν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν· ὅθεν σέ πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε».

Πρὸς τοῦτο κατήλθομεν εἰς τόν φερώνυμον αὐτοῦ Ναόν, τόν παρακείμενον παρά τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἔνθα ἐτελέσαμεν Πατριαρχικὴν θείαν Λειτουργίαν, εὐχαριστήσαντες οὕτω τόν Ἅγιον Θεόν, τόν χαρίσαντα ἡμῖν Ἱεράρχην καί Ποιμένα Δίκαιον, ἀλλὰ καί πιστόν Οἰκονόμον τῶν τῆς Ἐκκλησίας πνευματικῶν μυστηρίων.

Ἡ τοῦ Ἁγίου Δικαίου Ἰακώβου ἐόρτιος μνήμη ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων, διότι ἀφορᾷ εἰς τόν Θεοῖδρυτον καί Θεανθρώπινον θεσμόν αὐτῆς «πᾶς θεσμός ἔργον ἐστί τοῦ θεσμοθετήσαντος», λέγει ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρειοπαγίτης. Ὁ δέ θεσπέσιος Παῦλος, ἀναφερόμενος εἰς τό

Ἀρχιερατικόν ἀξίωμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ λέγει: «Τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν Ἁγίων λειτουργός καί τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος καί οὐκ ἄνθρωπος», (Ἑβρ. 8, 1-2).

Τήν διακυβέρνησιν «τῆς ἀληθινῆς ταύτης σκηνῆς», τῆς στρατευομένης δηλονότι Ἐκκλησίας ἀνέθεσεν «ὁ ἀπόστολος καί μέγας ἀρχιερεὺς τῆς ὁμολογίας ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός», (Πρβλ. Ἑβρ. 31) ἀλλά καί «Ἀρχιποίμην», (Α΄ Πέτρ. 5,4) τῷ ἁγίῳ καί δικαίῳ Ἰακώβῳ σὺν τοῖς λοιποῖς ἀποστόλοις καί μαθηταῖς αὐτοῦ. Τό ἡγετικόν κῦρος τοῦ Ἀδελφοθέου ὡς Ἱεράρχου καί Ἀποστόλου τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκραταιώθη κατὰ τὴν σύναξιν τῆς ἀποστολικῆς Συνόδου (49 μ.Χ.) εἰς Ἱεροσόλυμα, τῆς ὁποίας καί προΐστατο.

Ἡ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συγκροτηθεῖσα αὕτη ἡ ἁγία καί Ἀποστολική Σύνοδος, προεδρεύοντος τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου κατωχύρωσε τὸν ἀποστολικὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, τοὔτέστιν τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν τῶν ποιμεναρχῶν αὐτῆς ἀφ' ἑνὸς καί ἐθεμελίωσε τὴν κανονικὴν τάξιν αὐτῆς ἀφ' ἑτέρου. Ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ καί ἡ κανονικὴ τάξις εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα συνιστοῦν τὴν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Διό καί ὁ θεῖος Παῦλος παρακαλεῖ λέγων: «Σπουδάζετε τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης», (Ἐφ. 4,3). Ὁ δέ Ἱερομάρτυς Ἰάκωβος παραγγέλλει: «Ὑποτάγητε οὖν τῷ Θεῷ, ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ καί φεύξεται ἀφ' ὑμῶν ... ταπεινώθητε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καί ὑψώσει ὑμᾶς», (Ἰακ. 4,7,10).

Καυχᾶται ἐν Κυρίῳ ἡ ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία σήμερον ἐπὶ τὸν ἀναδειχθέντα πρῶτον Ἐπίσκοπον αὐτῆς, τὸν γενόμενον διάκονον κατὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ εἰς ἡμᾶς, (Πρβλ. Κολασ. 1,25). Διό καί ἡμεῖς μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ ἀνακράζομεν λέγοντες: «Τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ ἀδελφός χρηματίσας καί διάδοχος καί ἐν Ἀποστόλοις ἐπίσημος, τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον ἡγάπησας καί τό μαρτύριον οὐκ ἐπησχύνθης, Ἰάκωβε ἔνδοξε. Αὐτόν ἰκέτευε ἀδιαλείπτως, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν»... Ἀμήν. Ἔτη πολλά.

















Διαβάστε ακόμη: [Ιεροσόλυμα: Ο Βολοκολάμσκ Αντώνιος στον εορτασμό του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου](#)